

❁ DE STER. ❁

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de Heiligen
der laatste Dagen.

(OPGERICHT IN 1896.)

Wees niet te snel met uwen mond, en uw hart haaste niet een woord voort te brengen voor Gods aangezicht; want God is in den hemel, en gij zijt op de aarde; daarom laat uwe woorden weinig zijn.

PRED. 5 : 1.

No. 6.	15 Maart 1911.	16de Jaargang.
--------	----------------	----------------

DE WAARHEID ZAL UIT DE AARDE SPRUITEN.

Toen de Psalmdichter in den 85sten Psalm het woord terneder schreef, dat om zijn veelzeggenden inhoud zoozeer bekend is onder de Heiligen der Laatste Dagen, dat n. l. „de waarheid uit de aarde zal spruiten,” heeft hij zeer zeker in profetischen zin het oog gehad op het voortkomen der wondervolle geschiedenis van de bij ons — in veel later dagen levende menschen — bekende volkeren onder den naam van Amerikaansche Indianen. Wij toch weten door het Boek van Mormon, den oorsprong dezer volkeren klaarder en duidelijker dan de geschiedenis van welke der vele stammen uit de grijze oudheid dan ook, wier geschiedenis ooit uit de annalen van lang vergeten tijden is opgediept geworden. Terecht mocht de Psalmist schrijven dat de waarheid uit de aarde zoude voortkomen, want niet enkel trad de juistheid dezer profetie aan het licht, bij de voortkoming dezer gewijde geschriften zelve, neen als 't ware nog iederen dag wordt de waarheid daarvan gestaafd door de tallooze bewijzen, welke de aarde oplevert, om het eenmaal aan 't licht gebrachte verslag te bevestigen. De „Waarheid” spruit nog dagelijks uit de aarde. De opravingen in Amerika, en in 't bijzonder in Mexico brengen telkens wederom nieuwe bewijzen voort, dat dit land honderdtallen van jaren voor ooit een blanke der laatste eeuwen uit de oude wereld zijne voeten daar op zette — bewoond was door een volk van groote en rijke beschaving. Wij lezen in *De Revue*, tijdschrift der uitvindingen en ontdekkingen een artikel sprekende over Dr. Augustus le Plongeon en zijne echtgenoot, welke vele jaren doorbrachten

met het doorzoeken van den bodem van Yucatan in Mexico. Het doen van iets dergelijks is geene gemakkelijke of vreedzame onderneming, maar daarentegen somwijlen levensgevaarlijk. Ten tijde dat dit werk door genoemde Plongeon en zijne echtgenooten ondernomen werd was een deel der Indiaansche bevolking in opstand tegen het gouvernement van Mexico, en droeg dit dappere echtpaar hun leven als 't ware in hunne handen. Le Plongeon maakte zich de taal der Mayas (Indiaansche volkstam) eigen, en slaagde er zodoende in, vele van hunne hiërogllyphen te ontcijferen. In verband daarmede maakte hij gedurende vele jaren een bijzondere studie van de raadselachtige overblijfselen der groote voorhistorische rassen van Zuid-Amerika, ja hij begon ten slotte zulk een belang te stellen in de oude aantekeningen, hier en daar gevonden, waaromtrent de inboorlingen zelve niets wisten, dat hij nimmer ook maar voor een oogenblik de wensch opgaf, om nader in de beteekenis daarvan door te dringen. 't Zou ons te ver voeren om aan de hand van *De Revue* boven aangehaald, alles op te sommen wat hij vond in hiërogllyphen schrift op de oude ruïnes, welke Yucatan versieren. Constante volharding deed hem er in slagen een belangrijken sleutel te vinden om de beeldhouwwerken op de blootgelegde muren, alsmede de beteekenis der geschriften in oude boeken, welker bladzijden tot op dien tijd als onontcijferbare raadsels waren beschouwd geworden, vast te stellen. Dr. Le Plongeon had daarbij één groot voordeel, n.l. dat hij kennis bezat van het alfabet, hetwelk de Egyptische priesters in oude tijden gebruikten, en deze kennis stelde hem in staat, aan te toonen, dat de op deze oude beeldhouwwerken voorkomende zinnebeeldige voorstellingen, alsmede de letterteekens der oude geschriften in grondbeginsel volkomen overeen kwamen met de taal eenmaal in het verre verleden in Egypte gesproken. Ja, meer nog, men zou waarlijk kunnen zeggen dat met enkele afwijkingen, die daar in Yucatan aan het licht gebrachte antiquiteiten volkomen bevestigden het feit, dat de talen door beide volkeren eenmaal gesproken, geheel dezelfde moeten zijn geweest. Wij zagen de afbeelding van een dubbel alfabet, aan de eene zijde de letterteekens van het oude Egyptische en aan de andere zijde die van het oude Maya-schrift, zooals dat vroeger door de oerbewoners van Yucatan moet zijn gespeld geworden. De overeenkomst was treffend. Ofschoon natuurlijk tusschen beide spellingen afwijkingen vallen te constateeren, ja het teeken voor een enkele letter zelfs geheel ontbreekt, neemt dit niet weg, dat daartegen over staat, dat geen enkel teeken in het oude Yucatan-schrift gevonden werd, wat geene overeenkomst bood met datgene wat eenmaal in oud Egypte werd geschreven.

De grootste bouwconstructies van onder de rüinen zichtbaar geworden, waren het verst zuidelijk gelegen, en zijn thans bekend onder den naam van het Nonnenklooster. Al deze overblijfselen zouden belangrijk genoeg zijn er de aandacht op te doen vestigen, maar teekenend is in 't bijzonder het volgende: Boven een portaal, dat naar het Oosten gekeerd is, bevindt zich zeker beeldhouwwerk, wat als illustratie zoude kunnen dienen voor het verhaal der Schepping, gegeven in een oud werk der Brahmanen, dateerende uit het jaar 1300 v. Chr., en wat duidelijke sporen draagt van uit werken van nog hooger en ouderdom te zijn samengesteld. Waar wij echter in 't bijzonder de nadruk op wenschen te leggen is, dat de karakters op dit beeldhouwwerk aangebracht, zuiver oude *Egyptische letterteekens* zijn. Ten bewijze dat het oude volk der Jaredieten, — met overblijfselen waarmede wij hier te doen hebben, — niet alleen een beschaafd maar ook een hoogst ontwikkeld volk was, moge dienen dat aan de Noordzijde van dat zoogenaamde Nonnenklooster zich een trap bevindt, welke meer dan vijftig voet breed is en veertig treden bevat, omhoog leidende naar een terras, met den noordelijken muur van een bovenggelegene gebouw, dat uit zeven vertrekken bestond, welker binnenwanden alle beschilderd waren geweest. Le Plongeon zegt dat het nog te zien was dat eenmaal deze gansche reuzengalerij, een ruimte beslaande van meer dan 3000 voet uitgestrektheid, met prachtig schilderwerk was versierd geweest. 't Soort schilderwerk was hier wederom hetzelfde wat we aantreffen op de oude Egyptische graftombes. Meer bewijzen nog worden aangevoerd uit bovengenoemd werk, maar zooals gezegd, 't zou ons te ver voeren ze allen op te sommen. We vinden onder anderen nog melding gemaakt van eene rüine waarin het beeld werd gevonden van een zekeren prins, welke geheel de sporen draagt der Egyptische gelijkvormigheid van kunst. Even als ook in de overblijfselen der oude oostersche historie duidelijk gezien kan worden, dat het idee van een slang — denk aan de Paradijsgeschiedenis — eene rol speelde in de gedachten der voorvaderen van de bakermat der Oostersche beschaving, zoo ook hier in deze verre Westelijke landen zien wij bij hare oerbewoners in hunne urnen en overblijfselen als 't ware dezelfde opiniën vereeuwigd in rüinenschrift. Wel spruit de „Waarheid uit de aarde,” wel „sissen” 's Heeren woorden voort, en verkondigen dag op dag opnieuw met luider stem: daar woonde eenmaal een volk, wat deelde in de beschaving welke men meende dat alleen het Oosten eigen was. Wel kunnen wij niet veronderstellen dat Le Plongeon zijne opgravingen deed, om daarmede te trachten bewijzen voor de waarheid van het boek van Mormon aan het licht te brengen, in geenen deele zelfs. Zoekende

naar den oorsprong dezer — oppervlakkig beschouwd — raadselachtige overeenkomst tusschen zulke heterogene landen als Mexico en Egypte komt Le Plongeon tot de gedachte, dat de Egyptische beschaving zich uit die der Voor-Amerikaansche heeft ontwikkeld, en keert zoodoende als 't ware de zaken om; — maar wij die deze dingen beschouwen in het licht dat Gods wondervolle openbaringen der laatste eeuw, verband houdende met de voortkoming van het Boek van Mormon daarover laat schijnen, weten de juiste verhoudingen te vinden, en verblijden ons, omdat iedere urn, iedere steen en iedere letter voortkomende uit 's aardrijks schoot, zijne onwraakbare getuigenis levert van de waarheid der geschiedenis van dat Goddelijke boek. Wij zagen de afbeelding van de mummie van den Pharaoh Ramses II, en wanneer men acht gaf op de vorm van den neus alsmede de hooge jukbeenderen, was het duidelijk te zien, dat hier verwantschap moest bestaan tusschen dit oude Egyptische ras en dat der hedendaagsche Amerikaansche Indianen. Waar deze dingen als 't ware *spreken*, mogen wij zeggen dat waarlijk hier nogmaals de profetie in vervulling treedt, waar Jesaja zegt: „gij zult uit de aarde spreken en uwe spraak zal uit het stof zachtjes voortkomen.” Jes. 29 : 4. Laat ons daarom ter dege goed het gewicht beseffen van het boek van Mormon en niet alleen er in onze gedachten waarde aan hechten, omdat wij door onze getuigenis van het Evangelie nu eenmaal weten dat het het de waarheid is, maar laat ons het lezen en herlezen, zoodat we met hare geschiedenis en Godspraken juist zoo vertrouwd geraken als met den Bijbel. 't Waren ook daar Gods profeten die hunne stem verhieven en het volk des Heeren leerden om in Zijne wegen te wandelen. 't Waren ook daar de groote Godsoordeelen, die ten slotte de beschaving en rijke kunst der volkeren deden verdwijnen, alleen ten oorzaak hebbende hunne zonden. Maar heden nog piept hunne spraak uit het stof, en zijn daar de onloochenbare feiten, om te verklaren dat eens op deze woeste bodem — thans bewoond door de bandeloze horden van een droevig nageslacht, — een ijfrig volk leefde hetwelk zich vermeidde in het voortbrengen van schoone en nuttige zaken. En voor de oogen der verbaasde, en thans nog ongelooovige wereld verschijnt een schoone en logische historie, welke meldt, dat niet alleen door deze oude volkeren de schoone kunsten werden betracht, maar dat eenmaal onder hen ware Godsmannen waren, die gedreven door den H. Geest, 's Heeren wijze en reine geboden verkondigden, en dat voor lange en lange jaren door een gedeelte van dat fiere volk acht werd geslagen op de taal der waarheid onder hen verkondigd. Het verklaart, dat, terwijl ze 's Heeren geboden onderhielden en hun leven naar

Zijne wijze wetten regelden, zij alle voorspoed en rijkdom bezaten, maar tevens vertolkt het ons ook, hoe het volk afweek van Gods reine leer, hoe ze zich evenals hunne voorzaten in Azië gingen verliezen in het betrachten van het kwade, en daardoor noodwendig hunne deugden ten onder gingen. En met het verliezen daarvan ging ook hunne voorspoed tanen, en langzaam maar zeker kwam de tijd dat hun glans verging, en de oordeelen door hunne profeten op deze dingen bedreigd, — kwamen. Maar als gezegd, nog thans spreekt hunne geschiedenis, en 't stof der eeuwen geeft getuigenis. _____ B. T.

HET EERSTE BEGINSSEL VAN HET EVANGELIE.

Wat is geloof? Wáár geloof is, — te gelooven met een hoop in het vooruitzicht gesteld. Bij voorbeeld: Jezus zeide tot Zijne Apostelen, „Gaat heen in de geheele wereld, predikt het Evangelie aan alle creaturen. Die geloofd zal hebben en gedoopt zal zijn, zal zalig worden.” (Marc. 16 : 15, 16.) Wij zien hier alzoo, dat wanneer wij het Evangelie gelooven en gehoorzamen, wij een hoop in 't vooruitzicht hebben, dat wij zalig zullen worden. Wederom in Heb. 11 : 6 „Maar zonder geloof is het onmogelijk Gode te behagen; want die tot God komt, moet gelooven, dat Hij is, en een belooner is, dergenen die Hem zoeken.

Hier is wederom hoop voorop gezet, dewelke de geuite veronderstelling tot geloof maakt. Maar een veronderstelling zonder hoop in 't vooruitzicht is geen geloof — zelfs nog geen dood geloof, want ook een dood geloof heeft nog een hoop tot grond gehad, maar is enkel dood, omreden het geene werken voortbrengt. „Alzoo ook het geloof, indien het de werken niet heeft, is het bij zichzelf dood. Zoo iemand het Evangelie gelooft, maar het niet gehoorzaamt, omreden hij de haat der wereld vreest, of een ander dergelijk iets, dan is zijn geloof dood, omreden het, zooals gezegd, geene werken heeft. Het Evangelie te gehoorzamen maakt ons geloof tot een *levend* geloof. Wáár geloof in het Evangelie is een wonderwerkend geloof, in staat de duivelen uit te werpen, te spreken in tongen en te genezen de zieken. (Marc. 16 : 17, 18, Leer en Verb. Lezing 7 : 3, Matth. 17 : 20.)

De Profet Joseph Smith zegt, om een waarlijk goed geloof te hebben is het noodig eenige kennis te bezitten.

Wij zijn een sterk bewijs noodig dat op de beloften van Jezus kan worden vertrouwd. Hebben we dit, dan kunnen we, wanneer we aan zijne eischen voldoen, hopen zoodanig te zullen worden gezegend, als Hij beloofd heeft. Zijne beloften toch zijn datgene waar wij onze hoop op bouwen; de rots van onze zaligheid, dat n.l. door onze werken in den Naam van Christus, wij duivelen

mogen uitwerpen, de zieken genezen en zelfs bergen zouden kunnen verzetten, wanneer wij niet twijfelen.

Daar is nog een ander soort van geloof — een geloof dat bergen verzet door middel van houweel en andere werktuigen, in plaats van door woorden alleen. Ik heb geloof dat ik b. v. een goede oogst kan doen verwekken, omreden ik in 't bezit ben van de daarvoor benoodigde zaken, n. l. het zaad, alsmede de grond die vruchtbaar genoeg is een goede oogst te doen groeien. Tevens bezit ik voor een en ander de noodige kennis.

Een ander voorbeeld.

Ik heb geloof dat ik een goed brood kan maken, want ik bezit de benoodigdheden daartoe, n. l. het meel, alsmede het water om deeg te bereiden. Ik bezit het zout om het smakelijk te maken, de gist om het te laten rijzen, het vuur om het te bakken, en — ik weet hoe te doen. Paulus mag wel terecht zeggen dat geloof is een vaste grond der dingen die men hoopt, en een bewijs der zaken, die men niet ziet. Want zonder de noodige bestanddeelen, is het onmogelijk geloof te koesteren die dingen te zullen bezetten, welke wij verlangen. Deze bestanddeelen toch zijn onze bewijzen en onze hoop. Het is onze verzekering van de dingen waarop wij hopen, en zonder dat deze bestanddeelen aanwezig zijn, kunnen wij onmogelijk een gegronde verzekering bezitten der dingen welke wij met ons hart verlangen.

Wat nu is het bestanddeel van het eeuwige leven? Het is datgene waar wij onze hoop op bouwen, n. l. de belofte van Jezus Christus in betrekking tot het eeuwige leven, door gehoorzaamheid aan het Evangelie. Mark. 16 : 16.

Het leven is dan in ons, als we in Christus gelooven, want Hij verklaart dat: degene die in den Zoon gelooft, heeft het eeuwige leven. Joh. 3 : 36.

Jezus zegt op eene andere plaats: „Voorwaar ik zeg u, die Mijn Woord hoort, en gelooft Hem, die Mij gezonden heeft, die heeft het eeuwige leven, en komt niet in de verdoemenis, maar is uit den dood overgegaan in het leven. Alzoo daarom, Jezus belofte tot ons door het Evangelie, is onze eenige hoop op het eeuwige leven, en tevens de zelfstandigheid van het leven zelf. Wij weten, dat Jezus is de Christus, want Hij heeft zich zelfen alzoo bewezen te zijn, door teekenen en wonderen en de vervulling der profetiën aangaande Hem, is voor ons een volständig bewijs, dat Hij is de Zoon van God. Zijne beloften derhalve in betrekking tot het eeuwige leven zijn voor ons een zeker fundament om ons huis der hope op te bouwen in verband met onze eeuwige zaligheid. De H. Geest geeft getuigenis van den Vader en den Zoon.

PERSOONSBESCHRIJVING VAN JEZUS CHRISTUS
ALSMEDE EEN VERSLAG
VAN ZIJNE GERECHTELIJKE TERDOODBRENGING.

Het volgende verhaal, hetwelk verklaard werd te zijn, een afschrift van een authentiek verslag, werd ons gezonden met verzoek het te willen publiceerden.

*Brief van Publius Lentulus aan de Senaat van Rome
betreffende Jezus Christus.*

Waar het de gebruikelijke gewoonte was der Romeinsche Gouverneurs om den Senaat alsmede het volk in kennis te stellen der maatschappelijke dingen, welke plaats grepen in hunne verschillende provinciën, ten tijde van den keizer Tiberias Cesar, — Publius Lentulus, President van Judea — schreef het volgende epistel aan den Senaat van Rome aangaande onzen Zaligmaker.

Senatoren van Rome: Daar is verschenen in deze onze dagen een zeker man van groote deugd, genaamd Jezus Christus, welke ook thans nog in ons midden vertoeft, en door het volk wordt beschouwd als een profeet der waarheid. Zijne discipelen noemen hem den Zoon van God. Hij doet de dooden verrijzen, en geneest alle soorten van ziekten.

Het is een man van min of meer lang van persoon, met zeer eerwaardig en schoon voorkomen. Degene die hem aanschouwt doet hem liefhebben en vreezen ter-zelfder tijd. Zijn haar is donker en kastanjebruin van kleur, en effen en glad tot aan de ooren, maar van daar loopt het volgens Oostersch gebruik, krullend en golvend om zijne schouders. Hij draagt de scheiding in het midden, volgens de gewoonte der Nazareners. Zijn voorhoofd is zuiver van lijn en zeer fijn besneden. Zijn gelaat glanzend en zonder rimpels; — schoon en met een lieflijk rood. Zijn neus en mond zijn onberispelijk gevormd. Zijn volle baard is van kleur gelijk aan zijn haar, niet zeer lang maar van onderen gevorkt. Zijn uitzicht is onschuldig, schoon, doch vastberaden. Zijne oogen zijn scherp, klaar, en grijs van kleur. In zijne berispingen is hij verschrikkelijk, in zijne vermaningen daarentegen vriendelijk en verontschuldigend, en in zijn dagelijkschen omgang aangenaam, ofschoon zeer deftig. In zijne taal is hij zeer gematigd, bescheiden en verstandig. Niemand herinnert zich, hem ooit te hebben zien lachen, menigeen daarentegen zag hem weenen. Zijne lichaamsverhoudingen zijn zeer regelmatig. Een man van zeldzame schoonheid, overtreffende het algemeene peil.

De gerechtelijke terdoodbrenging van Jezus Christus.

Vonnis, geveld door Pontius Pilatus, dienstdoend Gouverneur van Lager Galilëa, inhoudende, dat Jezus van Nazareth den dood zal moeten lijden aan het kruis.

In het 17de jaar van den Keizer Tiberias Cesar, den 4den Maart, in de stad het Heilig Jeruzalem.

Annas en Kajafas zijnde priesters en offeraars van het volk van God. — Ik, Pontius Pilatus, Gouverneur van het Keizerrijk, veroordeel Jezus van Nazareth te sterven aan het kruis, tusschen twee dieven — het grootte, beruchte, door het volk geleverde bewijs, zegt :

1. Hij is een verleider.
2. Hij is een oproermaker.
3. Hij is een vijand van de wet.
4. Hij noemt zich zelve valschelijk de Zoon van God.
5. Hij noemt zich zelve den Koning van Israël.
6. Hij ging in den Tempel gevolgd door een menigte, hebbende palmtakken in hunne handen.

Den hoofdman Quintius Cornelius wordt bevolen hem naar de plaats der terechtstelling te geleiden. Het is verboden aan iedereen, 't zij rijk of arm, den dood van Jezus tegen te staan.

Getuigen :

DANIËL ROBANI,
(*Een farizeër.*)

JANUS ZOROBABEL,
CAPET,
(*Een burger.*)

Jezus zal uit de stad worden gebracht door de poort Stenuous.

Het bovenstaande vonnis was gegraveerd in een koperen plaat, gevonden in een antieke vaas, als oudheid opgegraven. Dit had plaats te Aquila in het Koninkrijk Napels, in het jaar 1825. De bewuste vaas met deszelfs inhoud was oorspronkelijk gevonden door een commissie uitgezonden door de Fransche Armee. Bij de ontruiming van Napels kwam het aan het licht, en vond men alles ingesloten in een doos van ebbehout in de sacristie van Courtem. De Heer Dennon van bovengenoemde commissie liet een model maken van deze plaat. Bij het verkoopen zijner verzameling van curiositeiten werd het gekocht door Lord Howard voor 5.844 francs, ruim 29.00 gulden.

Juw. Instr.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

Redactie:

B. G. THATCHER.

Assistent:

WM. J. DE BRIJ.

ZOEKT UW VOORDEEL.

In het maatschappelijk leven zijn de menschen er steeds op uit zichzelf te bevoordeelen. Men tracht de beste goederen tegen de geringste prijs te verkrijgen. Als er gelegenheid is een betere of goedkoopere woning te bekomen, dan wordt veelal gebruik van het aanbod gemaakt, om op die manier bevoordeeld te worden. Met betrekkingen en verschillende andere zaken is dit het geval, en terecht, want het zoude dwaasheid zijn anders te handelen.

Maar dit alles heeft slechts betrekking op de vergankelijke dingen des levens. En als met den dood er ook een einde is aan ons bestaan, dan zou dit leven niet anders zijn als een zoeken naar voordeel en verbetering in verschillende richtingen, vaak misschien ten kosten van anderen. Als echter de dood niet de eindpaal van ons bestaan is, maar slechts het begin van een leven in eene andere sfeer, dan is het zeer goed, ja zelfs noodig, om ook in die richting naar voordeelen te zoeken. De kennis en ondervinding door ons hier opgedaan, zal niet verloren gaan, maar het eigendom onzer geesten blijven; de werken door ons in dit leven verricht, zullen ons volgen, en van dit aardse leven zal het afhangen, of straks het „gewogen en te licht bevonden” over ons zal worden uitgesproken.

Het is een iegelijk daarom aangeraden den tijd uit te koopen, temeer daar de dagen waarin wij leven zeer boos zijn. Zooals in het maatschappelijk leven steeds naar voordeelen gezocht wordt, en als zij gevonden worden ook zonder aarzeling worden aangegrepen, zoo is het onze plicht naar middelen en wegen te zoeken, om voordeelen voor de eeuwigheid te verkrijgen. Als er mogelijkheid is meer kennis op te doen, of de voorraad onzer wetenschap te verrijken, dan zouden wij daar voordeel van trekken; als er gelegenheid is goede daden te verrichten, dan is het tot ons voordeel, de verrichting daarvan niet uit te stellen; en daar het doen van verkeerde daden ook van veel gewicht is, en steeds in ons nadeel, zoo moet het ons streven zijn die te vermijden. Wij zouden zoo verschillende dingen kunnen opnoemen, maar dat is niet noodig; het is een ieder duidelijk, dat wij ons toe-

komstig huis hier in dit leven kunnen opbouwen of afbreken, versieren of ontsieren. En zooals in dit leven berouw te laat komt als wij de gelegenheden om voordeelen te verkrijgen, ongebruikt hebben laten voorbijgaan, zoo zal ook straks de wroeging onze zielen pijnigen, als wij terugzien naar de vele voordeelen die wij hier niet hebben aangegrepen.

Het kan aangevoerd worden, dat er weinig gelegenheid is, om voordeelen op geestelijk gebied te verkrijgen. Maar als men de zaak eens even ernstig beschouwt, dan zal spoedig gezien worden, dat achteloosheid oorzaak is dat die niet gezien worden. Vaak worden godsdienstoefeningen, lezingen en andere nuttige bijeenkomsten bezocht, maar zoodra het gebouw verlaten is, dan wordt er niet meer over het gehoorde gedacht. Dit is verkeerd en mee heeft geen voordeel van het gehoorde. Het gehoorde moet overdacht, door den geest verwerkt worden; en als iets gehoord is dat beoefend moet worden, dan is het beste middel om bevoorreed te worden, eene uitvoering van hetzelfde. Boeken en couranten worden gelezen, maar dikwijls hoort men, dat de menschen enkele dagen later zich er niets meer van kunnen herinneren. Veelal is een gedachtenloos lezen daarvan de oorzaak. Al die dingen moeten als geestelijk voedsel beschouwd worden; en zooals het lichamelijk voedsel verwerkt moet worden alvorens nuttig te zijn, zoo moet ook het geestelijk voedsel door den geest verwerkt worden.

Want baat het ons een bijbel in huis te hebben en die niet te lezen? Welk nut verschafft het ons, als wij de boeken der Kerk even lezen als wij ze koopen of ter lezing krijgen, en er dan verder geen acht opgeven? Men komt op die manier niet op de hoogte met den inhoud en het bezit of het lezen van die boeken geeft ons geen voordeel. Men moet lezen en herlezen, wat meer zegt, men moet het gelezene tot geestelijk voedsel verwerken. Veel zouden mij nog over dit onderwerp kunnen uitweiden, maar dit is ons doel niet. Wij wenschen de lezers slechts opmerkzaam te maken op de vele voordeelen die hier in dit leven verkregen kunnen worden voor de eeuwigheid.

Zoekt uzelfen op maatschappelijk gebied te bevoorreed, maar op rechtvaardige wijze, daar het u anders later tot schade kan zijn; maar vergeet niet gretig gebruik te maken van de vele gelegenheden om schatten te vergaderen die niet door de mot of roest verteerd kunnen worden.

Vele menschen doen, wat Gode niet behaagt en daarom behaagt hun niet, wat God doet.

AFSCHEIDSGROET.

Aangezien voor mij de tijd is gekomen om wederom Holland te verlaten en ik niet de gelegenheid heb u allen een afscheidsbezoek te brengen en de hand te drukken, zoo doe ik dit door middel van „De Ster”, en roep u te zamen een hartelijk vaarwel of tot weerziens toe. Ik heb mijne zwakke pogingen in het werk gesteld, om de Waarheid van het Evangelie in Holland te verbreiden; — mogen deze pogingen gezegend worden, en moogt gij allen mijne broeders en zusters staande blijven en volharden ten einde toe, is de hartelijke wensch van

uw broeder in 't Evangelie

J. A. VAN DUUREN.

IN ONS EIGEN ZENDINGSVELD.

Gedurende de maand Februari werden er in deze zending 16 personen gedoopt, n. l. 1 in de Arnheemsche, 1 in de Groningsche en 14 in de Rotterdamsche Conferentie.

Er werden 2599 uren besteed aan het bezoeken van vreemdelingen, 1517¼ uren aan het verspreiden van lectuur, 5789 Evangeliegesprekken gehouden, 34989 traktaten en 4536 boekjes verspreid.

Ouderling O. F. Parker heeft het grootste aantal uren besteed aan het bezoeken van vreemdelingen n. l. 118½; hij heeft ook de meeste boeken verspreid, n. l. 679. Ouderling Jno. E. Everett heeft het grootste aantal uren besteed aan het verspreiden van lectuur n. l. 55; hij heeft ook de meeste traktaten verspreid n. l. 2311. Ouderling A. Schurink heeft het grootste aantal Evangeliegesprekken gehad n. l. 413.

Op Dinsdag 21 Februari is te Oostermeer (Fr.) eene openbare vergadering gehouden, door de Zendingelingen van uit Leeuwarden en Groningen. Men had de zaal gehoord van den heer Bouwes logementhouder aldaar. Als sprekers traden op ouderlingen L. E. Holdaway, B. Tiemersma en Conferentie-president P. Badger.

Ongeveer 70 personen luisterden met gretige belangstelling naar de uiteenzetting van het Evangelie. Aan het eind der bijeenkomst werden ruim 60 boeken verkocht en een groot aantal tractaten verspreid. Ofschoon 't buiten vreeselijk weer mocht heeten, werd binnen op het gezellige bovenzaaltje de Geest des Heeren in ruime mate genoten.

CONFERENTIE-AANKONDIGING.

Op Zondag 2 April zal de halfjaarlijksche Groningsche Conferentie worden gehouden. Er zullen twee vergaderingen plaats hebben in het gewone vergaderlokaal Schoolstraat 6 aldaar, 's morgens te 10 en 's avonds te 6 uur.

Zendingelingen, leden der Kerk en vrienden worden beleefd uitgenoodigd deze vergadering bij te wonen.

VERLOSSING.

Daar is in den Christelijken Godsdienst geen woord wat meer op den voorgrond treedt, dan het woord verlossing. Verlossing van de zonde, verlossing van den eeuwigen dood, verlost te zijn door het bloed van Christus, te juichen met de verlostten, onze Verlosser, en vele andere dergelijke uitdrukkingen meer, zijn allemaal termen die men bijna iederen dag in godsdienstige kringen kan opmerken.

Nu, zeer terecht kan over verlossing worden gesproken in betrekking tot het groote — door Christus gedane — werk. De Schriften geven ons daartoe op vele plaatsen het volste recht. Toch moet men met het maken van gevolgtrekkingen aangaande dit onderwerp zeer voorzichtig zijn.

De waarheid toch door deze uitdrukkingen verklaard wil in geen geval zeggen, dat waar Christus aan het kruis is gestorven, en zodoende voor zondaren verlossing heeft te weeggebracht, dit de verantwoordelijkheid voor onze persoonlijke daden van onze schouders neemt.

Wanneer wij bij de beschouwing van Christus verlossingswerk steeds in 't oog blijven houden dat we altoos als regel hebben aan te nemen dat Christus alleen datgene voor ons gedaan heeft, wat wij zelf niet in staat waren te kunnen doen, dan zijn wij met de verklaring daarvan een heel eind in de goede richting gegaan. Jezus *verloste* ons in de eerste plaats van de gevolgen der overtreding van het eerste ouderenpaar in het paradijs. Door de zonde aldaar begaan tegen Gods levenswetten kwam de dood in de wereld, en drukte zijn stempel op heel het nakomelingschap Adams. Van dezen dood nu zichzelf te kunnen verlossen lag buiten het menselijk bereik. Het onmiddellijke gevolg van de val toch was, dat de dood voor den overtreder intrad, en krachtens Adams plaats als stamhoofd der menselijke nakomelingschap, kwam ook dezen dood over alle zijne nazaten. Om van dien dood nu „verlost” te worden was iets waarvoor de mensch meer dan menselijke hulp noodig had. Deze bovenaardsche hulp nu verscheen in Jezus Christus. God was, zooals de Schrift zegt in Christus de wereld met Zichzelfen verzoenende. De dood door Adam gewrocht, werd door Christus weggenomen, en het principiëel verschil tusschen het Evangelie, en de heerschende meeningen der zoogenaamde Christelijke sekten is, dat die dood niet enkel voor de geloovigen in Christus is weggedaan, maar voor allen.

Allen zijn zonder hunne eigen toedoen onderworpen aan de gevolgen van Adams Paradijsdaad, en allen ook deelen in dat-

gene wat Christus als tweede Adam heeft teweeggebracht. Ten aller duidelijkste wordt dit verklaard in Romeinen 5, en iemand moet al door een vooropgestelde meening verblind zijn al't ware, zal dit kunnen worden ontkend. 't Doel van dit artikel is, zooals het opschrift luidt, bestemd om in algemeene trekken aan te geven wat de ware Evangelieleer is ten opzichte van verlossing, van daar dat wij dus niet zullen trachten dit 5de hoofdstuk van Romeinen in zijn geheel te behandelen, ieder leze het zelf met aandacht, en maakt zijn eigen gevolgtrekkingen. Eén vers echter wenschen we te citeeren en wel het 18e. In dit 18e vers komt de Apostel tot de slotsom zijner beschouwingen, en zegt: „Zoo dan, gelijk door ééne misdaad de schuld gekomen is over *alle* menschen tot verdoemenis, alzoo ook door eene rechtvaardigheid komt de genade over *alle* menschen tot rechtvaardigmaking des levens. De nadruk dient hier te worden gelegd op „alle”, zoowel in de eerste als in de tweede alineä. De gevolgen der overtreding Adams kwam over allen, en wel zoodanig, dat van 's menschen zijde niets kon worden gedaan, om dit te voorkomen.

Op dezelfde wijze nu kwam ook de rechtvaardigheid van den tweeden Adam n. l. Christus, over allen tot rechtvaardigmaking des levens. Van deze zondeval van Adam moest de mensch worden „verlost”, en wel omreden hij zichzelf hiervan niet kon verlossen. Volgens volmaakte rechtvaardigheid werd van de nakomelingen van Adam niet gevraagd wat door hen niet kon worden volbracht, maar werden zij, van datgene wat zonder hun persoonlijken wil over hen was gekomen, vrijelijk verlost. Dit leerstuk van het Evangelie dient door alle Heiligen der Laatste Dagen goed te worden begrepen, want op deze beschouwing, grondt zich ons tweede geloofsartikel, waar het zegt: „Wij gelooven dat de mensch voor zijne *eigene* zonden gestraft zal worden, en *niet* voor Adams overtreding. Ten opzichte daarvan dus kan Christus in de *eerste* plaats de Verlosser der wereld worden geheeten. Maar ook van onze persoonlijke overtredingen worden wij door Hem verlost in den vollen zin des woords, al wijken ook hierin de theorieën van het Evangelie grootelijks af van de heerschende „Christelijke” begrippen; — want nadat in ons derde geloofsartikel gesproken is geworden dat de mogelijkheid voor alle menschen — nu van de gevolgen van Adams daad verlost zijnde — bestaat om eenmaal zalig te worden, daar verklaart het vierde, dat deze zaligheid voort zal vloeien uit de betoonde *gehoorzaamheid*, der zaligheid zoekende wezens, aan de wetten en verordeningen van het Evangelie. Weder moeten wij ons hier — de strekking van het artikel in het oog houdende — belijnen en niet in breede trekken de beginselen van het Evangelie verklaren,

maar plaatsen wij ons op het standpunt van hen die door deze eerste beginselen gegaan zijn, of zooals Paulus het uitdrukt het het „fondament" hebben gelegd. Dezen hebben zich thans tot taak gesteld, om tot de „volmaaktheid" voort te varen. Ook hierbij is wederom sprake van verlossing. Immers toch het feit dat wij gedoopt zijn geworden en de gave des H. Geestes hebben ontvangen, dit feit zelve heeft ons van de zonde, waarvan waarvan wij eertijds dienaar waren, niet verder afgebracht. 't Zijn alleen de gevolgen hiervan, die ons in staat stellen ons aan de zonde te ontworstelen. Wat toch is het geval. Door de kennismaking met het Evangelie hebben wij een begrip gekregen van Gods wetten en de juiste strekking daarvan, door het gehoorzamen derzelve zijn wij in 't bezit gekomen van den H. Geest, welke van Christus getuigt en in ons binnenste werkt een verlangen, maar ook een kracht, om van de zonde te worden „verlost". Aan de hand nu van dien Géest — waarvan de mogelijkheid om die te ontvangen — voor ons door Christus is gewrocht geworden, is het dat wij kracht kunnen ontvangen om zelve de zonde te overwinnen. Christus nu is wel terdege ook de Verlosser van onze persoonlijke zonden, maar niet in dien zin, in welchen Hij de Heilaanbrenger der Paradijs-overtreding voor het menschelijk geslacht is geworden; hierin was het menschedom even als bij de overtreding zelve, volkome passief d. w. z. werkeloos, maar bij 't verlossen van onze eigene overtredingen hebben wij zelve onze medewerking te geven, en onze stipte gehoorzaamheid te betoonen. Dan ook is die volkomen verlossing niet in een oogenblik tot stand gebracht, en zijn wij niet zooals somwijlen wordt beweerd, in een oogenblik „gered" geworden, neen, de verlossing van onze zonde neemt heel ons leven in beslag, en ieder die zijn voet heeft gezet op den weg der bekeering, weet, dat deze verlossing van de zonde, somtijds o zoo langzaam voortschrijdt 't Legt beslag op heel onzen levensduur, om van de zonde ontdaan te worden, want zelve moeten we stap voor stap, en schrede voor schrede ons aan de zondemacht ontworstelen. Wel heeft de Verlosser ons alle hulpmiddelen geschonken die wij maar konden verlangen, en voor den ernstigen strever houdt hij geen enkel ding terug, maar wil hem op zijne oprechte bode iederen dag meer van Zijnen Geest en invloed doen gevoelen, maar toch het werkzaam aandeel blijft voor een groot deel aan de zijde van hem die verlost wenscht te worden. Wel is het God die in ons werkt, zoowel het willen als het kunnen, maar — zoo zegt de Apostel: „Werkt uw zelfs zaligheid uit, met vreeze en beving. Vaten kunnen wij zijn, geschikt en bekwaam gemaakt tot gebruik des Heeren tot alle goed werk toebereid, maar om die te zijn is het noodig

dat wij aan de hand van Gods hulpmiddelen, ons in Christus en door Zijnen Geest geschonken, aan de slavernij der zonde onttrekken, om verlost te zijn van de kwade neigingen ons vleesch.

OORDEELT NIET, OPDAT GIJ NIET GEOORDEELD WORDT.

MATTH. 7 : 1.

Bovenstaand woord heeft niemand minder dan de Heer zelf gezegd. 't Was toen Hij op een berg was geklommen en de scharen aan Zijne voeten waren gezeten. Onder het Joodsche volk van vroeger dagen was ditzelfde woord in eenigzins anderen zin ook reeds verkondigd geworden, toen de Heere door de mond van een Zijner dienstknechten liet aanzeggen: „Mij is de wraak, Ik zal het vergelden.’ Voor de ontwikkeling langs Goddelijken lijn van ons karakter is het zeer noodig, om deze waarschuwingen ook als aan ons gericht te beschouwen. Wij toch *kunnen* eenvoudig niet oordeelen, omreden wij niet de beweegredenen weten. Menige daad door onze medemenschen bedreven schijnt ons onrechtvaardig, hard of liefdeloos, oneerlijk, onoprecht soms, en toch . . . het binnenste van onze broeders en zusters is ons niet bekend. Wij zien aan, alleen datgene wat voor oogen is, maar God ziet het hart aan. Hoe kunnen wij weten wat de drijfveer was van iemand wie dan ook, die iets deed, of iets zeide wat wij vermeenden niet recht te zijn. En ook dan nog, zelfs al kan door ons met volkomene zekerheid worden vastgesteld, dat de daad waar over wij jegens den dader een afkeurend oordeel uitspraken, inderdaad niet recht was, — wie zijn wij dat wij een ander gaan oordeelen. Jezus sprak tot dezulken het geveugelde woord: „Wat ziet gij den splinter, die in het oog uws broeders is, maar den balk, die in uw oog is, merkt gij niet. Welk voorbeeld gaf Hij ons zelf, toen die vrouw voor Hem werd gebracht welke overspel had bedreven. Nadat hij hare beschuldigers had uitgenoodigd om haar te steenigen, wanneer zij n.l. zelve zonder zonde waren, — vloden zij allen en sprak de Hoogste Rechter zelf over haar geen veroordeelend vonnis uit, maar zei met liefdevolle deernis: „Zoo veroordeel Ik u ook niet; — ga heen en zondig niet meer.” En wij, Heiligen der Laatste Dagen, die ons hebben verbonden om Hem als ons voorbeeld te beschouwen; wij die iederen Zondag het Avondmaal nemen om te betuigen gewillig te zijn ons altijd Zijner te herinneren en Zijnen naam op ons te nemen, — wat zullen wij doen? Wanneer onze broeder of zuster eens iets heeft gedaan, wat in onze oogen niet recht was, wat zullen wij dan doen? — Om een zoo oneindig veel kleinere zaak hen gaan veroordeelen, en aan hunne goede trouw en ware

evangeliegeest twijfelen? — of zullen wij doen, als Christus — ons Grootte Voorbeeld — eenmaal deed, n.l. de hand op de mond leggen en ons oordeel opschorten. Heiligen der Laatste Dagen, laten wij ons herinneren, dat de Heer ons zelf oneindig meer heeft vergeven, en ons heeft leeren bidden: „Vader vergeef ons onze schulden, *gelijk* ook wij vergeven onze schuldenaren. Jezus stelde dus voorop, dat wij gewillig waren om hen te vergeven die tegenover ons hadden overtreden. Laten wij oppassen niet slechter van karakter te worden bevonden, als de Heer ons veronderstelde te zijn.

ONTSLAG EN BENOEMINGEN.

1 Maart 1911. Ouderling J. H. F. Volker is eervol van zijne werkzaamheden in deze Zending ontslagen. Op 9 Oct. 1908 kwam hij te Rotterdam aan en is sedert dien tijd in de Rotterdamsche en Amsterdamsche Conferentie werkzaam geweest. Van 30 Mei tot 26 Augustus 1910, presideerde hij over de Eerste Gemeente te Amsterdam. Op 26 Aug. 1910 werd hij als President der Amsterdamsche Conferentie aangesteld, in welke roeping hij tot zijn ontslag heeft gearbeid.

1 Maart 1911. Ouderling E. A. Heninger is geroepen om over de Amsterdamsche Conferentie te presideeren.

11 Maart 1911. Ouderling B. Tiemersma is geroepen om in het Hoofdkantoor der Zending te arbeiden, als Assistent-Redacteur van „De Ster”.

OVERLEDEN.

PISTORIUS. — Te Arnhem is op 7 Maart overleden Broeder Hendrikus J. Pistorius. Hij werd op 3 Dec. 1863 te Arnhem geboren en op 9 April 1891 gedoopt door Ouderling J. H. Lambert, en bevestigd door Ouderling E. Neuteboom.

INHOUD.

De waarheid zal uit de aarde spruiten	Blz. 81	Afscheidsgroet	Blz. 91
Het eerste beginsel van het Evangelie „	85	In ons eigen Zendingsveld	„ 91
Persoonsbeschrijving van Jezus		Conferentie-Aankondiging	„ 91
Christus alsmede een verslag		Verlossing	„ 92
van Zijne gerechtelijke terdood-		Oordeelt niet, opdat gij niet geoor-	
brenging	„ 87	deeld wordt	„ 95
Zoekt uw voordeel	„ 89	Ontslag en Benoemingen	„ 96
		Overleden	„ 96

Uitgegeven door de NED.-BELG. ZENDING, Crooswijkschesingel 7 B, Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland en België.
 Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, België fr. 4.50.
 Buitenland f 2.50, Amerika \$ 1.00. — Per exemplaar 10 cent.